

Arrest

nr. 309 155 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 3 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verblijft in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas en wordt op 29 mei 2024 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) gehoord via videoconferentie.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die diezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U ben een soennitische moslim en van Arabische origine. U bent geboren in Casablanca, Marokko, waar u tot uw vertrek woonde. Uw vader

overleed voor uw geboorte aan een ziekte en uw moeder overleed tijdens de bevalling. U werd opgevoed door "een vrouw en een man". U stelt geen broers of zussen te hebben. U bent in Marokko nooit naar school gegaan en u heeft ook nooit gewerkt in Marokko.

U stelt Marokko verlaten te hebben omdat u daar niemand meer heeft en omdat u problemen had met de familie van een meisje waarmee u een relatie had. De relatie was in het geheim en jullie hadden ook seksuele betrekkingen. Toen de familie van het meisje ontdekte dat zij geen maagd meer was, dachten ze dat dat door u kwam. U hoorde via andere mensen dat de broers van het meisje hadden gezegd dat ze u zouden doden. Drie dagen nadat u die bedreigingen voor het eerst hoorde, verliet u Marokko. U ging van Casablanca naar Tanger. In die drie dagen zouden de broers van het meisje ook bij u thuis zijn langsgesproken en binnen zijn geweest om u te zoeken. U stelt dat zij u nog altijd zoeken.

U verklaart Marokko verlaten te hebben toen u negentien jaar was. Gezien uw geboortedatum zou u dus in 2014 Marokko verlaten hebben. U reisde via Spanje, Duitsland, Zwitserland, opnieuw Duitsland, Nederland, Spanje en Italië naar België. U stelt in België te zijn aangekomen in juli 2023. U vroeg eerder al asiel in Duitsland, Zwitserland en Nederland. U stelde tevens ook in Italië getracht te hebben om verblijfsdocumenten te verkrijgen.

U kwam in België op 16 augustus 2023 een eerste keer in contact met de politie. Op 4 januari 2024 werd u overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 22 maart 2024 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, waarvan 10 maanden met uitstel voor 5 jaar, wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. U werd op 2 mei 2024 overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas, teneinde u van het grondgebied te verwijderen. U diende op 3 mei 2024 uw verzoek om internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen zonder geldig identiteitsbewijs of visum en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien rechtvaardigde ook het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, de toepassing van een versnelde procedure.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet voorts worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt dat u in België in elkaar werd geslagen en daar problemen door heeft aan uw mond en kaken, u zou ook enige tijd in coma gelegen hebben. U geeft aan duizelig te zijn en soms zaken te vergeten. Echter bent u niet in staat om documenten voor te leggen die uw medische toestand duiden. Tijdens het interview gaf u ook op geen enkel moment aan dat u door uw medische toestand niet in staat zou zijn om het interview af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aangetoond.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u eerder al in Nederland, Zwitserland en tot tweemaal toe in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt dat u wel een interview had in deze landen maar dat u nooit een beslissing ontving (CGVS, p.5). Dat u de uitkomst van deze procedures niet afwachtte en telkens doorreisde naar andere landen, relativeert al een eerste keer uw verklaarde nood aan internationale bescherming.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt nog dat u tijdens uw reis door Europa verschillende namen bezigde. Gevraagd welke namen u gebruikte, stelt u in Duitsland de naam H. Y. te hebben opgegeven (CGVS, p.4). Er dient echter te worden opgemerkt dat u eveneens de naam "F. H." gebruikte tijdens uw reis (zie informatie in het administratief dossier). Ook wat betreft uw geboortedatum, verklaarde u in andere landen verschillende geboortedatum te hebben opgegeven (CGVS, p.5). Verder blijkt nog dat u, tijdens uw reis in Europa, verschillende keren verklaard heeft afkomstig te zijn uit Libië (zie informatie in het administratief dossier). Het is bijgevolg duidelijk dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit en nationaliteit. De vaststelling dat u meermaals getracht heeft de Europese asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, maakt dat uw huidige verklaringen met enige terughoudendheid dienen te worden bekeken.

Wat betreft de problemen die ervoor zouden gezorgd hebben dat u Marokko heeft verlaten, dient te worden opgemerkt dat deze niet overtuigen. Zo stelt u Marokko verlaten te hebben omdat u er niemand meer heeft en u geen toekomst meer heeft in Marokko. Dergelijke motieven zijn van socio-economische aard en kunnen niet leiden tot toekenning van een beschermingsstatus. Bovendien spreekt u zichzelf tegen als u zegt niemand meer te hebben in uw land van herkomst. Zo verklaarde u tegenover de politie op 4 januari 2024 dat u enkel familie heeft in Marokko (zie Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling – toegevoegd aan het administratieve dossier, p.3). Hieruit kan worden afgeleid dat u weldegelijk nog kan beschikken over een netwerk in Marokko, in tegenstelling tot wat u verklaart bij het CGVS. Hiermee ondermijnt u uw algemene geloofwaardigheid.

Verder beweert u in Marokko problemen gehad te hebben met de familie van een meisje, F., waar u een relatie mee gehad zou hebben. De familie zou jullie relatie ontdekt hebben en zou te weten zijn gekomen dat zij geen maagd meer was. Haar familie acht u hiervoor verantwoordelijk. De broers van het meisje zouden u willen vermoorden (CGVS, p.9). Diverse elementen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden liefdesrelatie. Zo kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw relatie, die ongeveer twee jaar zou geduurd hebben (CGVS, p.10), allerminst doorleefd overkomen. Zo kan u niet zeggen wat de achternaam van het meisje is, of hoe oud ze precies is. U kan enkel zeggen dat u ongeveer drie of vijf jaar ouder bent. Evenmin kan u zeggen hoeveel broers zij had, terwijl het toch die broers waren die u bedreigd zouden hebben en bij u thuis langs zouden zijn geweest (CGVS, p.10). Ook uw verklaringen over hoe jullie relatie tot stand kwam en wat u leuk vond aan haar, zijn weinig doorleefd en vaag. U raakt niet verder dan te zeggen dat u haar mooi vond en dat zij u aantrekkelijk vond (CGVS, p.11). Dat u dusdanig vage verklaringen aflegt over F. en de relatie die jullie zouden hebben gehad is niet aannemelijk, temeer u stelt dat jullie elkaar één tot twee keer per dag zagen (CGVS, p.11-12).

U stelt voorts dat de familie van F. niet afwist van jullie relatie en dat ook niet mocht weten. Het is dan ook opmerkelijk dat jullie wel afspraken in jullie wijk en ook seksuele betrekkingen hadden in een verlaten huis dat eveneens in jullie wijk was (CGVS, p.12-13). Gezien jullie de relatie geheim moesten houden, getuigt het van weinig voorzichtigheid en doordachtheid dat jullie toch in de wijk waar jullie woonden (dagelijks) afspraken. Dat niemand van haar familie, noch andere personen of mensen uit de wijk, jullie ooit samen zouden hebben opgemerkt, en dit gedurende een periode van twee jaar, is niet plausibel.

Wat uw relaas helemaal onderuit haalt, is dat u tijdens eerdere verklaringen een ander verhaal opdiste. Zo verklaarde u op 3 mei 2024 tijdens een gesprek met een medewerker van DVZ in het Gesloten centrum van Merksplas dat u Marokko verlaten heeft omdat u problemen had met de maffia. U repte met geen woord over de verboden liefdesrelatie die u had met F. en de problemen die u daardoor zou hebben ervaren. Toen u later door DVZ en het CGVS werd gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, zei u dan weer niks over de maffia.

Dit alles, gecombineerd met het feit dat u pas op 3 mei 2024, plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielpcedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen (zie administratief dossier, "Bijlage 39bis"). Dit wordt verder ondersteund door uw verklaring dat u zich al sinds juli 2023 in België bevindt, en dus minstens tien maanden heeft getalmd alvorens de bescherming van de Belgische autoriteiten te vragen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk stelde nooit lid te zijn geweest van enige groep of vereniging in Marokko, noch ooit politiek actief te zijn geweest (CGVS, p.7). Evenmin kende u ooit problemen met de autoriteiten van uw land (CGVS, p.7).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U legt geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), en b), 48/6, § 1, eerste lid, en 48/6, § 5, a), b), en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

"i.) Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1.

Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2.

Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

"§ 2. (...)"

Dat er, in casu, sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten namelijk zijn fysieke integriteit waarvan geen afwijking mogelijk is. Er is sprake van een ernstige doodsb bedreigingen.

3.

Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

"§ 2. (...)"

Dat er, in casu, sprake is van een bewezen risico op ernstige schade gelet op de geuite doodsb bedreigingen ten aanzien van verzoeker. (hiervan kan verzoeker geen documenten voorleggen)

4

Dat zijn dossier niet grondig werd geanalyseerd.

Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen van verzoeker om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten.

Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens. Een verder onderzoek zou meer zaken aan het licht kunnen hebben brengen. De tegenpartij beperkt zich echter tot een prima facie analyse.

i.) De argumenten uit het persoonlijk onderhoud

5.

Verder merkt de tegenpartij op dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaring zonder meer uitleg. Er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken. Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“15.

De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie in de betrokken regio niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 en dat verzoeker 10 maanden getalm zou hebben.

Verzoeker die afkomstig is uit de regio van Cassablanca zou minstens subsidiaire bescherming nodig hebben gelet op de ernstige doodsb bedreigingen.

19.

Gelet op het voorgaande, loopt verzoeker een groter risico op ernstige schade in het kader van zijn gezondheidstoestand (door de ernstige dreigingen), in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied.

Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel vraagt verzoeker, in uiterst ondergeschikte orde, de vernietiging van de bestreden beslissing, hetgeen hij als volgt verder toelicht:

“20

Gezien bovenstaande elementen, acht verzoeker dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is.

Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse;

Verder acht verzoeker dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid;

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in zijn eerste en tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen *in casu* geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Marokko, te willen terugkeren omdat hij daar niemand meer heeft en omdat hij problemen had met de familie van een meisje waarmee hij in het geheim een seksuele relatie had. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt op basis van verzoekers verklaringen en onderzoek van alle elementen in verzoekers dossier geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heeft aangetoond. Vooreerst (I) wordt vastgesteld dat verzoeker eerder al in Nederland, Zwitserland en tot tweemaal toe in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en telkens, zonder de uitkomst van deze procedures af te wachten, doorreisde naar andere landen, wat al een eerste keer de verklaarde nood aan internationale bescherming relativeert. Verder (II) blijkt uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat verzoeker tijdens zijn reis door Europa verschillende namen bezigde, verschillende geboortedatum heeft opgegeven en meermaals verklaarde afkomstig te zijn uit Libië. Het is bijgevolg duidelijk dat verzoeker er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent zijn identiteit en nationaliteit. De vaststelling dat verzoeker meermaals getracht heeft de Europese asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, maakt dat zijn huidige verklaringen met enige terughoudendheid dienen te worden bekeken. De problemen die ervoor zouden gezorgd hebben dat verzoeker Marokko heeft verlaten (III), weten dan weer niet overtuigen. Zo (a) stelt hij Marokko verlaten te hebben omdat hij er niemand meer heeft en er geen toekomst meer heeft. Dergelijke motieven zijn (i) van socio-economische aard en kunnen niet leiden tot toekenning van een beschermingsstatus. Bovendien (ii) spreekt hij zichzelf tegen als hij bij het commissariaat-generaal zegt niemand meer te hebben in zijn land van herkomst. Zo verklaarde hij tegenover de politie op 4 januari 2024 dat hij enkel familie heeft in Marokko. Hiermee ondermijnt verzoeker zijn algemene geloofwaardigheid. Verder (b) beweert verzoeker in Marokko problemen gehad te hebben met de broers van een meisje, F., waar hij twee jaar een relatie mee gehad zou hebben en die hem zouden willen vermoorden, maar doen diverse elementen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden

liefdesrelatie. Zo (i) kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn relatie allerminst doorleefd overkomen. Zo kan hij niet zeggen wat de achternaam van het meisje is, of hoe oud ze precies is. Hij kan enkel zeggen dat hij ongeveer drie of vijf jaar ouder is. Evenmin kan hij zeggen hoeveel broers zij had, terwijl het toch die broers waren die hem bedreigd zouden hebben en bij hem thuis langs zouden zijn geweest. Ook zijn verklaringen over hoe de relatie tot stand kwam en wat hij leuk vond aan haar, zijn weinig doorleefd en vaag. Dat verzoeker dusdanig vage verklaringen aflegt over F. en de relatie die zij zouden hebben gehad, is niet aannemelijk, temeer hij stelt dat zij elkaar één tot twee keer per dag zagen. Verder (ii) getuigt het, waar verzoeker stelt dat zij de relatie geheim moesten houden, van weinig voorzichtigheid en doordachtheid dat zij toch in de wijk waar zij woonden (dagelijks) afspraken. Dat niemand van haar familie, noch andere personen of mensen uit de wijk, verzoeker en F. ooit samen zouden hebben opgemerkt, en dit gedurende een periode van twee jaar, is niet plausibel. Wat zijn relaas helemaal onderuit haalt (iii), is dat verzoeker tijdens eerdere verklaringen een ander verhaal opdiste. Zo verklaarde hij op 3 mei 2024 tijdens een gesprek met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken in het gesloten centrum van Merksplas dat hij Marokko verlaten heeft omdat hij problemen had met de maffia. Hij repte met geen woord over de verboden liefdesrelatie die hij met F. had en de problemen die hij daardoor zou hebben ervaren. Toen verzoeker later door de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zei hij dan weer niks over de maffia. Dit alles, gecombineerd met het feit dat verzoeker pas op 3 mei 2024 plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk (IV) dat verzoeker nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen. Dit wordt verder ondersteund door zijn verklaring dat hij zich al sinds juli 2023 in België bevindt, en dus minstens tien maanden heeft getalmd alvorens de bescherming van de Belgische autoriteiten te vragen. Volledigheidshalve (V) wordt nog opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk stelde nooit lid te zijn geweest van enige groep of vereniging in Marokko, noch ooit politiek actief te zijn geweest. Evenmin kende hij ooit problemen met de autoriteiten van zijn land. Verzoeker legt (VI) geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met het louter volharden in zijn vrees, het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene, ongefundeerde kritiek blijft hij hier evenwel schromelijk in gebreke.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar hij de commissaris-generaal zonder meer verwijt bijna uitsluitend rekening te hebben gehouden met *“futiele details”* in zijn verklaringen *“om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren”* en hekelt dat *“er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten”*, waarbij overigens dient te worden aangestipt dat verzoeker heeft nagelaten ook maar enig document ter ondersteuning van zijn asielrelaas neer te leggen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een *“prima facie”* analyse, maar laat na *in concreto* te duiden welke elementen precies verder dienden te worden onderzocht en welke bijkomende vragen te dien einde moesten worden gesteld. Het komt overigens aan verzoeker zelf toe om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de verwerende partij kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te ‘sturen’, noch om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen. Het is verder niet de taak van de verwerende partij, noch van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen.

Verder is het de Raad niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissing verzoeker bekritiseert waar hij stelt dat de commissaris-generaal opmerkt *“dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaringen zonder meer uitleg”*. In zoverre verzoeker hiermee doelt op de vastgestelde tegenstrijdigheden ten overstaan van meerdere lidstaten van de Europese Unie wat betreft zijn nationaliteit en identiteit, dan wel de tegenstrijdigheden in zijn huidige verzoek over zijn asielmotief, dient te worden opgemerkt dat de desbetreffende vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, afbreuk doen aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en als dusdanig geen blijk geven van enig gebrek aan objectiviteit.

De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van

herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Waar verzoeker meent dat de subsidiaire beschermingsstatus niet zorgvuldig werd onderzocht, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn, noch onderzocht.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Waar verzoeker betoogt dat *in casu* sprake is van een bewezen risico op ernstige schade gelet op de ten aanzien van hem geuite doodsb bedreigingen, dient te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan de liefdesrelatie van verzoeker in Marokko en de daaruit voortkomende problemen met de familie van zijn partner en dus ook niet aan de beweerdte ontvangen doodsb bedreigingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet valt en is zijn betoog, dat hij door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied en zijn gezondheidstoestand (door de ernstige dreigingen) een groter risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel, *in casu* niet dienstig. Dat in de bestreden beslissing – terecht – wordt opgemerkt dat verzoeker tien maanden getalmd heeft om zijn beschermingsverzoek in te dienen heeft verder, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, geen uitstaans met de nood aan subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud via videoconferentie kreeg hij de mogelijkheid zijn

vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS